

lande, hvor lesbiske kvinder og enlige kvinder kunne få gennemført en kunstig befrugtning. Den nye lov var altså et tilbageskridt og i øvrigt stik imod f.eks. Det Ethiske Råds anbefalinger på området.

De seneste 3-4 årtier er der sket en udvikling i familiemønsteret i Danmark. I dag eksisterer der en meget stor mangfoldighed af familieformer, fordomme og barrierer er blevet brudt ned. Vi har med andre ord givet os selv og hinanden større frihed til at indrette vores privatsfære, som vi selv har lyst til. Den udvikling er vi meget glade for i Enhedslisten, og vi ønsker, at den skal fortsætte i fremtiden.

Det lovforslag, som vi behandler her i dag, er et udtryk for et ønske om med lovgivning at følge den positive udvikling, der er i samfundet. Det handler om, at homoseksuelle skal have adgang til kunstig befrugtning på lige fod med heteroseksuelle. Allerede i dag er det muligt i Belgien, Holland, Irland, Rusland, Spanien og Storbritannien, og det var altså også muligt i Danmark frem til 1997. Vi har i Enhedslisten lidt svært ved at forstå, hvad det var, der ændrede sig så radikalt fra 1997, altså fra før loven og til efter loven. Det er der ikke blevet svaret på i dag, desværre.

I Enhedslisten mener vi i bund og grund ikke, at staten skal blande sig i, hvilken familieform folk ønsker, så længe ingen i familien undertrykkes af formen. Det skal være folks helt egne valg.

For mig og for Enhedslisten er der ingen tvivl om, at homoseksuelle kan være lige så gode og i øvrigt lige så dårlige forældre som heteroseksuelle forældre. Det bliver også slået fast i den meget store svenske udredning om børn i homoseksuelle familier, som blev lavet i forbindelse med deres ændring af adoptionsloven. Her konkluderes bl.a., at børn, der vokser op med homoseksuelle forældre, udvikler sig socialt og psykisk på præcis samme måde som alle andre børn.

Kl. 11.35

I England måtte man også erkende, at der ikke fandtes saglig begrundelse og ej heller dokumentation for, at barnets tarv ikke kunne varetages lige så godt af homoseksuelle forældre som af heteroseksuelle, og at den eneste hindring for ligestilling dermed var fordomme og/eller et forældet syn på familien.

Venstres ordfører har i dag på præcis samme måde som englænderne erkendt, at der ikke er dokumentation og ej heller saglig begrundelse

for at mene, at barnets tarv ikke kan varetages af homoseksuelle. Alligevel ønsker Venstre ikke at tage konsekvensen, og af det kan man kun udlede, at Venstre ønsker at bevare en lovgivning baseret på fordomme og følelser.

Selv om vi i Enhedslisten ikke synes at være i tvivl om, at barnets tarv kan varetages lige så fint af homoseksuelle som heteroseksuelle, har det jo bestemt ikke været nogen garanti for, at alle andre mente det samme.

Jeg vil egentlig gerne spørge, og det har vi gjort nogle gange i dag, så jeg forventer ikke nødvendigvis, at der kommer svar på det nu, men måske i forbindelse med nogle af de kommende behandlinger: Hvis man nu ikke mener, at det er i barnets tarv at bo hos homoseksuelle, hvorfor tillader man så i dag, at homoseksuelle par kan stedbørnsadoptere, altså at den ene adopterer den andens biologiske barn?

Hvorfor er det tilladt for lesbiske at blive kunstigt befrugtet, så længe det ikke foretages af en læge? Og hvorfor tillader vi med eller uden adoption eller kunstig befrugtning, at børn bor hos homoseksuelle, enlige eller enlige forældre?

Det er jo dybt ulogisk, for mente vi, at det stred mod barnets tarv, var det da samfundets pligt at skride ind over for det og varetage barnets tarv og sikre, at de børn fik en ordentlig opvækst. Der er altså nogle misforhold, hvad angår lovgivningen på de her områder.

Jeg ved godt, at det måske er et spørgsmål om, at det tager tid at værne sig til, at normerne forandrer sig, og dermed også tid, inden lovgivningen forandrer sig, og det har jeg fuld respekt for. Jeg synes måske blot, at det er på tide, at vi får gjort noget ved de sidste dele af lovgivningen.

Det her forslag vil, hvis det ikke bliver vedtaget, blive fremsat igen og igen og igen. Så når fru Tove Videbæk lidt træt siger, at det er fjerde gang, forslaget bliver behandlet, vil fru Tove Videbæk formodentlig om nogle år meget træt sige, at det er så tiende gang, at det bliver behandlet – hvis det fortsat ikke er blevet vedtaget.

Jeg vil gerne slutte med at takke for en god og sober debat om det her forslag og selvfølgelig takke dem i de forskellige partier, som støtter forslaget. Det er jo et forslag, hvor der er tradition for at fritstille, men jeg kan forstå, at Socialdemokratiet og SF støtter som grupper, enkelte i Socialdemokratiet dog med forbehold, og jeg har en klar forventning om, at der også i De Konservative og Venstre kan findes støtte blandt enkelte medlemmer.